

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποστομῶ.

1) Κάμνω τινά νά μὴ δύναται ν' ἀπαντήσῃ, τὸν ἀναγκάζω νά σιγήσῃ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Τραπ.) Τσακων.: Τοῦ εἶπε μὲν κονβέντα καὶ τὸν ἀποστόμωσε. Τοῦ εἶπε πέντε λόγια καὶ τὸν ἀποστόμωσε. Δὲ μπορεῖ κανένας νὰ τὸν ἀποστομώσῃ. Τὸν ἀποστόμωσε μὲ τὰ λόγια του. Τὸν ἀποστόμωσε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ γρῦ. Τοῦ 'πε τοῦ 'πε ὥσπου ἀποστομώθηκε σύνηθ. Εἶπα τοῦ 'να χερὰκι κ' ἐποστόμωσά τηνε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σὰν ἀνοίξ' α' μπουκκα τ'ς, ποῖα δουλεῖ νὰ α' 'πιστουμῶδ' Σαμοθρ. Ἀμα ἄν-νοιξεν τὸ στόμαν του νὰ συντύδῃ, τὸν ἐποστόμωσε Κύπρ. (Γερμασ.) Μὲ τὰ λόγια του ἐποστόμωσέν τον αὐτόθ. Ἐναν λόγον εἶπα κ' ἐπεστόμωσ' αὐτον Τραπ. || Φρ. Κρούω κι ἀποστομῶνω σε! (ἀπειλή) Ὁφ. Καὶ μέσ. ἀναγκάζομαι νὰ σιωπήσω Τήν. Συνών. ἀλαλῶνω 1, ἀναστομῶνω 2, ἀποσβολῶνω 5, ἀποσταυρώνω 4. β) Ὑβρίζω Πόντ. (Σάντ.) γ) Μεταφ. ὑπερβάλλω τινά, εἶμαι ὑπέρτερος Ἰβενιζέλ. Παροιμ. 191, 211: Γνωμ.

Ὅλα 'ναι φάδια τῆς κοιλιᾶς καὶ τὸ ψωμί στημόνι, μὰ τὸ καμένο τὸ κρασί οὐλα τ' ἀποστομῶνει

(ὅτι τὸ κρασί εἶναι ἀνώτερον τῶν ἐδεσμάτων καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου). 2) Φράσσω τὸν δρόμον ρεύματος, ἀναχατίζω Θεσσ. (Ζαγορ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,184: Ποίημ.

Ν' ἀποστομώσουν τὸ θολό, τ' ἀγριωμένο κῦμα τοῦ χρόνου ποῦ μᾶς ἐπνίξε

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Πβ. Σουῖδ. ἐν λ. ἀποστομοῦν. 3) Κάμνω τινά νὰ χορτάσῃ μέχρι κόρου Κεφαλλ. Κύπρ.: Οἱ πῖτ-τες μὲ τὸ μέλιν ἐποστόμωσάν τον Κύπρ. Αὐτὸ τὸ κρασί ἀποστομῶνει Κεφαλλ. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. χορταίνω μέχρι κόρου Ἀντικύθ. Θήρ. Κύθηρ. Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.): Ἦφαα λαρδί κ' ἠποστόμωσα Θήρ. Ἀκόμη δὲν ἀποστομώθηκες; αὐτόθ. Ἀποστομώθη μὲ τὰ φαγητὰ Κύθηρ. Ἐποστομώθησαν πὺν τὸ φάε φάε Κύπρ. Ἔφαα τῶα 'ποστομώθηκα Γερμασ. Δὲ βορεῖ ν' ἀποστομωθῇ Κρήτ. Εἶμαι 'ποστομωμένος τῶα 'πὺν τὰ φαγητὰ τῶα 'πὺν τὰ λόγια σου αὐτόθ. Ἀπὸ τέθκοια πράματα ἐγὼ εἶμαι 'ποστομωμένος Κύπρ. || Ἀσμ.

Ἀς ποῦσιν νὰ χορτάσουν καὶ νὰ 'ποστομωθοῦσιν

Κύπρ. β) Παρέχω ἀρκετὴν πρὸς χορτασμόν τροφήν Ἰμβρ.: Ἐχ' πουλλὰ πιδὰ κὶ δὲ δουρεῖ νὰ τὰ 'πιστουμῶδ'.

4) Δωροδοκῶ Κύπρ. 5) Πληρῶ μέχρι τοῦ στομίου Κύπρ.: Ἐβάλαν του πουλ-λὸν κλαδί τοῦ καμιν-γιοῦ τῶ 'ποστομῶσαν το. 6) Φθείρω τὸ στόμα ἤτοι τὴν κόψιν τέμνοντος ὀργάνου, ἀμβλύνω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Μὲ τὰ χαρτὰ ποῦ κόβεις θὰ ἀποστομώσῃς τὸ ψαλίδι Λεξ. Πρω. Κόψε κόψε σκληρὰ πράματα τῶα ξύλα ἐποστόμωσεν τὸ μαδαῖριν τῶ 'ἐν κόβκει Κύπρ. Ἐπεστόμωσες τὸ μαδαῖρ' Ὁφ. Τραπ. Ἐπεστομῶθε τὸ κρεπὶ (εἶδος ἀξίνης) Ὁφ. || Ἀσμ.

Κὶ ἄρ' τὸ μαδαῖρ' τ' ἐσύρθανε 'κεῖνο ν' ἀποστομοῦται καὶ τὸ χαλκὸν τ' ἐψέθανε 'κεῖνο ν' ἀποκολοῦται

Πόντ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἀμβλύς, ἀμβλύνομαι πολλαχ.: Ἀποστόμωσε τὸ μαχαίρι - τὸ τσεκούρι κττ. πολλαχ. Ἐποστόμωσε τὸ μαχαίρι, δὲν κόβει Εὔβ. (Κύμ.) || Ἀσμ.

Καὶ σὺ, σπαθί μου δαμασκή, νὰ μὴν ἀποστομώσῃς ἄγν. τόπ. Συνών. ἀπακονῶ.

ἀποστομωσιὰ ἡ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστομῶνω.

Ἀποστόμωμα, ὁ ἴδ.

ἀποστομωτικός ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποστομωτός < ἀποστομῶνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἱκανὸς νὰ ἀποστομώσῃ τινά, ὁ ἀποστομῶνων ἔνθ' ἄν.: Ἀποστομωτικὴ ἀπάντησι.

ἀποστούππι τό, Λεξ. Βλαστ. ἀπουστούππ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σιτουππί.

Ὑπόλειμμα μαλλίου ἀπομένοντος εἰς τοὺς ὀδόντας τοῦ λαναριῶ: Φρ. Μπῆκας κὶ σὺ τώρα 'ς τοῦ χουρὸ νὰ μάης τ' ἀπουστούππια! (νὰ μαζέψῃς τὰς τρίχας τῶν γυναικῶν. Πρὸς τὸν καθυστερήσαντα νὰ προσέλθῃ εἰς δημοτελεῖ πανηγυριν) Αἰτωλ.

ἀπόστραβος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. στραβός.

Ὁ ἐντελὴς στραβός, ὅλως τυφλός: Φρ. Στραβός κὶ ἀπόστραβος. Συνών. θεόστραβος.

ἀποστράβωμα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποστράβωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραβῶνω.

Τὸ νὰ τυφλωθῇ τις τελείως ἔνθ' ἄν.: Ἀποστράβωμα σ' ἐπιάσε καὶ δὲ δὸ λέπεις κοντά σου; Μάν.

ἀποστραβῶνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουστραβῶνον βόρ. ἰδιώμ. ἀποστραβούκον Τσακων. 'ποστραβῶνω Εὔβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ. κ.ά. πουστραβῶνον ἔνιαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποστραβοῦμαι.

1) Κάμνω τι ἐντελὴς στρεβλόν, στρεβλῶ τελείως σύνηθ.: Τὸ ἀποστράβωσε τὸ μπαστοῦνι σύνηθ. || Παροιμ. Ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα, τὸ ἔφαγε κὶ ὁ γάιδαρος κὶ ἀποστραβώθηκε (ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων παθημάτων) ἔνιαχ. Καὶ ἀμτβ. Ἀποστράβωσε ἡ κολόνα Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Τὸ ξύλο ἦτανε στραβὸ καὶ τώρα ἀποστράβωσε (ἐπὶ τῶν πασχόντων ἐξ ἀλλεπαλλήλων δυστυχιῶν ἢ πραγμάτων χειροτερευόντων) Ἰβενιζέλ. Παροιμ. 313,408. Ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα, ἦφάν το καὶ τὸ κτήμα κ' ἠποστράβωσε (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Σίφν. 2) Κάμνω τι χειρότερον, καταστρέφω σύνηθ.: Μοῦ ἀποστράβωσε τὴ δουλειὰ - τὴν ὑπόθεσι. 3) Καθιστῶ τινα ὅλως τυφλόν, ἀποτυφλῶνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἦτανε στραβός κὶ ὁ γιαιτρός τὸν ἀποστράβωσε. Ἀποστραβώθηκε ἀπὸ τὰ γράματα. Ἀποστραβώθηκε καὶ δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῖτι του σύνηθ. Ἐποστράβωσές με Οἶν. Ἀσ' σὸ πολλα τὴν κάπταν ἐποστραβῶθα (ἀπὸ τὸν πολὺν καπνὸν ἀπετυφλώθη) αὐτόθ. Ὁ κορνιαχτὲ μ' ἀποστραβοῦτζε (ἢ σκόνη μὲ ἀποστράβωσε) Τσακων. || Φρ. μεταφ. Ἐποστραβώθηκα καὶ τὴν ἔπαθα Αὐλωνάρ. Ἐποστραβώθηκε ὁ βλάκας καὶ τοῦ τήνε φουσκώσανε δίχως πεντάρρα (τοῦ τήν ἔδωσαν ὡς γυναικα) Πελοπν. (Μάν.) 4) Ἐπαναφέρω τὴν ὄρασιν τινος Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξεστραβῶνω. 5) Μέσ. ἐπανακτῶ τὴν ὄρασιν Ἀθῆν.: Ἀποστραβώσου, κακομοίρη, καὶ βλέπε!

ἀποστραγγαλίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἀποστραγγαλίζω = πνίγω διὰ στραγγαλισμοῦ.

Ἀποστρεβλῶνω τινά, ἐξαρθρῶ, ἔνθ' ἄν.: Ἀτώρα χτυπῶ καὶ ἀποστραγγαλίζω σε! (ἀπειλή) Κερασ.

ἀποστραγγάλισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀποστραγγάλισμαν Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραγγαλίζω.

Τὸ νὰ ἀποστρεβλώσῃ τις τινα.

ἀποστραγγαλῶνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀποστραγγαλοῦμαι Πόντ. (Οἶν.) Ἐποστραγγαλῶνομαι Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στραγγαλῶνω.

1) Πνίγομαι ἔνεκα κακῆς καταπόσεως Ρόδ. Συνών. ἀποκοντυλάζω. 2) Φουσκώνω παραπρήσκομαι ἐκ πολυφαγίας ἐνθ' ἄν. : Ἐποστραγγαλῶθα! Οἶν.

ἀποστράγγι τό, πολλαχ. ἀπουστράγγ' πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀποστράττι Ἄνδρ. ἀπουστράττι Λέσβ. κ.ά. 'ποστράντιζιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραγγίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ μετὰ τὸ στράγγισμα ἀπομένον ἢ ρέον ὑγρὸν πολλαχ. : Τ' ἀποστράγγι τοῦ βαρελλιοῦ (τὸ κατὰ σταγόνας ἐκ τοῦ βαρελλιοῦ ἐκρέον) ἔνιαχ. Τ' ἀποστράγγια τῆς χαμωλάκκας (τὰ ἐκ τῆς δεξαμενῆς ἐκφεύγοντα ὕδατα) Ἄνδρ. Δὲ θέλον πούλν νιρό, μοναχὰ τὰ ἀπουστράγγια Σάμ. (Μαραθόκ.) Τὸ πηγὰδι μας δὲν εἶναι ἀποστράγγι (τὸ ὕδωρ τοῦ φρέατος δὲν προέρχεται ἀπὸ στράγγισμα τῶν πέριξ αὐτοῦ ὑγρασιῶν) Κωνπλ. || Παροιμ. φρ. Ἐν 'ποστράντιζιν τοῦ λεμονιοῦ (ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων σωματικῶς ἢ οἰκονομικῶς ἢ οὔτιδανῶν) Κύπρ. Ἐν 'ποστράντιζιν τοὺς ἀν-θρώπους (συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. Συνών. ἀποστραγγίδι 1, ἀποστράγγισμα 2. 2) Ἡ τρυγία, οἶον ἐλαίου, οἶνου κττ. Κύπρ. — Λεξ. Βάιγ. Βλαστ. : Ἐφερές μας τὰ 'ποστράντιζα τῶν ἀδ-θῶν σου γιὰ κρασί; (ἀδ-θῖ = ἀσκή) Κύπρ. Τὸ λάδι σου ἐν' 'ποστράντιζα Κύπρ. Συνών. ἀποκαθίδι, ἀποκατάντισμα, ἀποστραγγίδι 2, κατακάθι, καταπάτι, λάσπη, μούργα, πατόλῃδο. 3) Ὁ οἶνος ὁ λαμβανόμενος ἐκ τοῦ στραγγίσματος τῶν στεμφύλων Σάμ. 4) Τὸ μετὰ τὴν ἐκθλίψιν ἐλαίων, σταφυλῶν κττ. ἀπομένον ἐν στερεῇ καταστάσει, οἶον στέμφυλα κττ. Λέσβ. κ.ά. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. ἀποστραγγίδι 3.

ἀποστραγγίδι τό, πολλαχ. ἀπουστραγγίδ' πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀποστραγίδι Κεφαλλ. 'ποστραγίδι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) 'ποστραγγίν Ρόδ. ἀποστράγιδο Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραγγίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Ἀποστράγγι 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. : Αὐτὸ δὲν εἶναι μάννα, εἶναι ἀποστραγγίδι (μάννα = μεγάλη πηγὴ) Πελοπ. (Λακων.) Ξιστραγγίζου τ' ἀπουστραγγίδι (περὶ ἀγροῦ) Μακεδ. (Βελβ.) Ἐγύρισα ἔναν 'ποστραγγίν νὰ ποτίσω Ρόδ. Νὰ μαζώξης τὸ 'ποστραγίδι ἀπὸ τὰ τουλούμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) 2) Ἀποστράγγι 2, ὁ ἰδ., πολλαχ. : Τ' ἀποστραγγίδι τοῦ βαρελλιοῦ (σῶσμα) πολλαχ. Τ' ἀποστραγγίδι τῶν σταφυλῶν Λεξ. Βυζ. Ἀπουστραγγίδ' εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦ κρασί Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τ' ἀποστραγγίδι ἀπ' τοῦ λάδι αὐτόθ. 3) Ἀποστράγγι 4, ὁ ἰδ., πολλαχ. 4) Τὸ ὑστερότοκον τέκνον Κεφαλλ. : Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποστραγίδι τοὺς Κεφαλλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει καὶ ἀπόσπερμα 2.

ἀποστραγγίζω σύννηθ. ἀποστραγίζω Θήρ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) ἀπουστραγγίζου βόρ. ιδιωμ. ἀπουστραγίζου πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀποστραντίζου Τσακων. 'πουστραγγίζω Προπ. (Ἀρτάκ.) 'ποστραντίζω Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,22 καὶ 3,90 'πιστραγίζου Ἰμβρ. 'ποστραγγῶ Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἀποστραγγίζω.

1) Δι' ἐκπίσεως ἐκβάλλω τὸ ὑγρὸν, στραγγίζω τι τελείως σύννηθ. καὶ Τσακων. : Ἀποστραγγίζω τὴν σακκούλλα-τὰ ροῦχα - τοὺς νιομάτες κττ. σύννηθ. Ἐποστράγγα τὰ τσιπ-πουρα καλὰ νὰ βκῇ οὔλον τὸ κρασὶν Κύπρ. Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω τὸ ἐνυπάρχον ἐν ἐμοὶ ὑγρὸν Κύπρ. Πελοπ. (Μάν.) : Ἀποστραγγίζανε τὰ τουλούμα Μάν. Τ' ἀδ-θῖ 'ποστραντίζου (ἀδ-θῖ = ἀσκή). Συνών. ἀποσταλάζω Α 2, ξεστραγγίζω. β) Ἀποχετεύω τὸ ὕδωρ στεγνώνω, ἀποξηραίνω, ἐπὶ ἐδάφους Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. γ)

Ἀμτβ. διηθοῦμαι, ἀποστραγγίζομαι Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,22 : Ποίημ.

Τὸ γαῖμαν πόν-νὰ δονωστῇ τὸ ἢ γῇ νὰ τὸ ρουφήσῃ 'εν-νὰ διπῇ τὴν μάνναν του τοῖς ἀκόμ' ἂν 'ποστραντίζῃ (δονωστῇ = χυθῇ). 2) Κενώνω τι τελείως τοῦ ἐμπεριεχομένου ὑγροῦ σύννηθ. : Ἀποστραγγίζω τὸ ποτήρι. Ἀποστραγγίσαμε μιὰ κανάτα κρασί σύννηθ. Ὅλο σου τὸ 'βαλα, δὲ θωρεῖς πῶς ἐποστράγισα τὸ δουκκάλι; Κρήτ. (Σητ.) Ἐπήανε κ' ἐμολλάρανε τὴν στέρνα καὶ τὴν ἐποστραγίσανε αὐτόθ. || Γνωμ.

Ὅτα ζυμώνης χόρταινε κι ὅτα χοιροσφαίξης κι ὅτα γεμώξης τὸ βουτοῖ κι ὅτα τ' ἀποστραγίζης Θήρ. 3) Μεταφ. ἀδυνατίζω τινὰ Θήρ. Τσακων. : Οἱ κίμοι μ' ἀποστραντίζαῖ (οἱ πυρετοὶ κτλ.) Τσακων. Καὶ ἀμτβ. ἐξασθενεῖται Θήρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 3,90 : Ποίημ.

Ἐποστραντισμένη ἔδει συντροφικίαν, ἀναστενάματα, καμὸν τῶν κλάμαν (ἐνν. ὑποκ. ἢ καρδιά μου) Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν.

ἀποστραγγισιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουστραγγ'σιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραγγίζω.

Ἀποστράγγισμα 1, ὁ ἰδ.

ἀποστράγγισμα τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀπόθλιμμα) Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀποστράγγισμα Πελοπ. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀποστράγγισμα.

1) Ἡ ἐντελής στράγγις Πελοπ. (Μάν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. : Τελείωσε τ' ἀποστράγγισμα Μάν. Συνών. ἀποστραγγισιὰ, ξεστράγγισμα. 2) Τὸ μετὰ τὴν στράγγισιν ὑγροῦ ἀπομένον ὑπόλειμμα, τὸ ἐκ στραγγίσεως προελθὸν Λεξ. Γαζ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀποστράγγι 1, ἀποστραγγίδι 1.

ἀπόστρατα ἐπίρρ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπ. (Βαλτέτο. Οἶν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. στράτα.

Ἐξω ἀπὸ τὴν ὁδὸν ἐνθ' ἄν. : Γιατί τὸ πηγαίνει τὸ μολάρι ἀπόστρατα; Λεξ. Πρω. Κάθισε ἀπόστρατα νὰ ξανασάνη Βαλτέτο. Συνών. ξεστράτα.

ἀποστρατεία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρατεύω.

1) Ἡ ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀπομάκρυνσις ἔνεκα ὀρίου ἡλικίας, ἀνικανότητος κττ. ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ἀποστρατευθέντος ἀξιωματικοῦ : Τὸν ἔβαλαν -μπῆκε σὲ ἀποστρατεία. 2) Μεταφρ. ἡ ἀνικανότης πρὸς συνουσίαν : Παντρεύτηκε τώρα πὺν μπῆκε 'ς τὴν ἀποστρατεία.

ἀποστράτευσι ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρατεύω.

1) Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀξιωματικοῦ ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ ἀπόλυσις ὑπηρετούντων ἐν τῇ στρατῷ ὀπλιτῶν. 2) Ἡ ἀπόλυσις τῶν στρατευμάτων : Ἐγινε - θὰ γίνῃ ἀποστράτευσι.

ἀποστρατεύω λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποστρατεύομαι.

1) Ἀπομακρύνω τινὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας : Ἀποστρατεύτηκε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. β) Μέσ. ἀπολύομαι ἀπὸ τῆς στρατεύσεως : Ἀποστρατεύτηκαν δυὸ - τρεῖς ἡλικίες.

2) Μεταφρ. περιέρχομαι εἰς ἀνικανότητα πρὸς συνουσίαν : Ἐκαμε πολλὰ 'ς τὰ νεῖτα του κι ἀποστρατεύτηκε γρήγορα.

